

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

CAtalogus sancto//rum [et] gestor[um] eor[um]

Petrus <de Natalibus>

Lugduni, 1508

De sancto Britio episcopo. Cap[itulum]. Iv.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70797](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70797)

sum ecclesie rectum dogma surrexit duas voluntates aut operationes diuersas in xpo diffiniens confiteri. Qua de re martinus pape eidem legatos destinauit: edmonens cum vt ab heresi sua discederet: alioquin contra ipm pcederet. Qui ab imperatore ad suasionem pauli epi diuersis persecutionibus afflicti sunt: et quidam eorum in custodia detrusi: alij in exilium missi: alij verberibus subnisi. Quapropter martinus epus rome consiliu. cv. eporu celebravit: in quo paulus patriarcha tanquam hereticum damnauit: et ab epatu deposuit. Tunc imperator constantinus misit olympium duce[m] et exarthalim cubiculariu[m] ad regendam italicam: et predicam heresim confirmandam. Qui olympius vt ab imperatore sibi iussu[m] fuerat: misit spathariu[m] suu[m] ad papa[m] occidendu[m]. Spatharius autem inuenit eum in ecclesia sancte marie maioris celebrante in altare quod dicitur ad presepem. quem dum gladio extinguere nitere[m]: diuina benignitate cecitate percussus: eum videre non potuit. Vocatus imperator: martinum papa[m] a theodoro et pellurio ab eo missis detentu[m] constantinopolim adduci fecit: quem in exilium per personam misit: vbi martyrio vitam finit pridie idus nouembrijs. Corpus autem eius roma[m] translatu[m]: et in ecclesia eius nomini constructa: que dicitur sancti martini in montibus sepultu[m] est. Et cessauit epatus dies vigintiocto.

De sancto Emiliano epo.

Cap. liij.

Emilianus

epus apud scotiam claruit. Qui ex eadem insula oriundus: domino a puertibus annis militauit. Et dum esset omnium ore laudabilis ad sacros ordines promotus: operante dei gratia pontificatus suscepit officium: qui per annos plures episcopatu optime et deuote administrato: apostolorum limina mare transiretaro peregrinatus visitauit: et rediens ad patriam suam: et dum esset in itinere apud fauentia graui languore decubuit. Et post dies modicos feliciter a seculo migravit pridie idus nouembrijs. Lusus corpus eius fauentini iuxta ecclesiam sancti clementis extra muros vbi sepelitur. Tempore precedente dum ciuitas ipsa a liprando rege longobardorum depopulata et destructa fuisset: corpus sancti episcopi dudum incognitum manebat. Verum tempore comitis bernardini et theodolende eius vxoris reparata ciuitate cumulum feni supra sepulturam sancti corporis: quod erat omnino incognitum constitutum est. Ubi die quadam duobus inuicem confabulantibus vnus eorum magnum colaphum se accepisse conquectis: se illud a socio recepisse putabat: dumque

ille negaret: manus subito colaphum recepit: hoc idem refundens in socium animo vindictam di. Quod dum iterum ille fecisse negasset: nec percussor inueniri potuisset: cognito miraculo: relatio comiti facta est: qui diuinu[m] quicquid ibidem latere arbitrans: sublato feno locu[m] effodi mandauit: vbi sacrum corpus eius epistaphio: in quo predicta continebantur: inuenit: et de caduere sancto mira fragrantia erupit: quod inde lenatum ad ecclesiam sancte marie intra menta ciuitatis delatum: ibique condigno honore conditu[m] est: vbi miraculis conuolat.

De sancto Hor abbate.

Cap. liiij.

Hor abbas

fuit habitator montis niteri deserti egypti. De quo fertur: quod nunquam meritu[m] sibi: nunquam iurauerit: nulli maledixerit: nec sine aliqua necessitate locutus fuit: vt dicit heraclides. Et hieronymus dicit de eo: quod fuit apud thebaidem nagenarius venerabilis senex: qui ignotas litteras oblato ei codice orationes premisit: et statim infusa ipsi gratia subito legere cepit: ac deinde litteras nouit. Hic etiam pane angelorum trifenno vixit: quem ei post biduum continue angelis ministrabat. Fratres quoque secum morantes sepe noctu vigilas angelorum cantus et hymnos audiebant. Qui etiam multa millia hominum ad christum conuertit. Quodam tempore demones ad eum in specie militum celestium aduenerunt: et regem excelsum secum dederunt: quem christum esse afferentes ipsum adorarunt: et tam rex quam circumstantes illum adorandum abbatem hor suaserunt. Cum autem ille diaboli figmenta dubitaret: et se quotidie regem suum adorare diceret: nec esse opus: vt ad hoc ipsum christus corporaliter appareret: protinus illusio euauit. Sanctus autem hor in pace quiescit pridie idus nouembrijs.

De sancto Britio episcopo.

Cap. lv.

Britius

episcopus tironensis successore fuit sancti martini episcopi: primo luneluz tpe eius fuit diaconus: plurimumque eius emulus: eo quod a beato viro aliquando redarguebatur: cum inuentus sit sequens. Et cum quidam infirmus sanctum martinum quereret: vt medela ab eo ex peteret: britius illum ei ostendit: cuius amorem

et delirum appellauit. Cum autē eger a marti-
no postulata obtinisset: episcopus Britū ad-
uocans redarguit: quia cum delirum dixisset:
qui p̄ verecundia se hoc dixisse negabat: sed
martinus aures suos ad os ei⁹: cū hoc dixisset:
habuisse affirmabat. P̄dixit autē illi adeo
obtinuisse britū sibi in episcopatu successurū:
sed multa eum aduersa passurum: quod magis
adhuc Britius irridebat. Post mortem igitur
sancti Martini Britius in episcopum electus:
oratori vacabat: et licet adhuc superbus
tamen erat corpore castus. Anno autē episco-
patus sui. xxxii. mulier quedam religiose vesti-
ta: que eius vestimenta lauabat: concepit: et fili-
um peperit. Tunc omnis populus cum lapidi-
bus ad ianuam congregatus contra episcopū
clamabant: et crimē ei obiciebant. Ille au-
tem viriliter negans: iussit sibi infantem adduci.
Et. xxx. ab ortu dies habentem. Quem per filii
dei adiurauit: vt si filius eius esset: coram iudi-
cis ediceret. Infans nō dissera lingua respon-
dit: q̄ non erat Britius pater suus. Populus
autē instabat: vt quereretur: quis pater eius es-
set. At ille dixit hoc ad se non pertinere: satisq̄
fecisse quod suum erat. Populus autem hoc to-
tum magicis artibus attribuebat: et contra epi-
scopum furibundi clamabant. Tunc ille ad sui
purgationē prunas ardētēs in byrro suo vsq̄
ad sepulturam sancti martini deponauit: quibus
abiectis byrrū inustū apparuit. Dixitq̄:
q̄ sicut vestimentum illud ab igne permanserat
illesum: sic corpus suū a cōtactu mulieris erat
mundum. Adhuc autem populus non credens
episcopum contumeliosē et inuisū afficiunt: et a
sede sua efficiunt: vt verbum qd̄ sanct⁹ martin⁹
dixerat impleretur. Tunc britius fletus papam
adiit: et septem annis in vrbe permanens: quis
quid in sanctum martinum deliquerat: peniten-
do deleuit. Turonci autē sustinatum in epi-
scopum p̄ficiunt: et romam contra Britium
mittunt: vt episcopatum sibi contra britium de-
fensaret. Quo cum tenderet iudicio dei in ciui-
tate vercellensi obiit peregrinus. Populus au-
tem armentum in loco illius substituit. Anno
autē septimo sue peregrinationis britius cū
auctoritate pape ad sedem suam reuersus est.
Et dum. vi. ab vrbe miltario hospitaretur: armē-
tius eadem nocte subito exspirauit. Quod Bri-
tius per reuelationem cognouit: suisq̄ p̄cipit
vt surgeret: et ad tumulandum turonensem p̄-
tifficem properarent. Et cum per vnam portam
ciuitatis ingrederetur: ecce ille per allā defun-
ctus efferebatur: Quo sepulto Britius sedem
ecclesie sue reassumpsit: et septem postea uinens
annis laudabilem vitam duxit. Et sic. xlvij. epi-
scopatus sui anno in pace quiescit idibus nouē-
bris. Sepultus turoni.

De sancto Homobono confes-
sore. Cap. lvi.

Homobon⁹

confessor apud ciui-
tatem cremonensem
claruit. Qui medio
cribus parentibus et ipsa ci-
uitate progenitus: ab incūte
erata negociator fact⁹: lucris
temporalib⁹ instudebat. Sed
oīporens deus ipm̄ satis ad-
huc iuuenē a contubernio per-
uerse misereq̄ negociationis: vocauit ad officium
beate contemplationis. Qui commercia de-
serens temporalium: mercator effectus est res-
gni celozum. Quod ipse furatus est per fidem:
rapuit per penitentiam: mercatus est per ele-
mosinā: vocat⁹ per gratiā: secur⁹ est per obedien-
tiā et operationē sanctā. Fuit autē adeo mise-
ricors pater pauperū: et in tātū circa eos solici-
tus: q̄ subtracta sibi suisq̄ necessaria ea fami-
lie saluatoris erogabat. Fuit em̄ catholicus in
fide: patiens in tribulatione: assiduus in oratio-
ne: sobrius in semetipm̄: iustus ad proximū: p̄prie
vixit in deum. Cum autē venisset hora eius: vt de-
via festinaret ad patriā: dū ip̄e in oratione vsq̄
ad horā diei primā p̄m̄ consuetudinē in ecclesia
pernoctasset: ab introitu misse manibus sun-
ctis: genibus terre confixis: prostravit se ante
crucis vetiliū: et dum gloria in excelsis deo can-
tare: ad instar viuētis in oratione p̄sistat⁹ emi-
sit sp̄m̄. Et cū se ad euāgelii nullatenus eleua-
ret: obisse a circumstantibus deprehenditur: et
anno domini. D. cxxvi. idibus nouemb̄ris se-
pulture deuotius cōmendatur. Ad cuius tumu-
lum demonia ab obsessis corporibus efficiuntur:
et omnes languidi a diuersis infirmitatibus libe-
rantur. Cū autē homobonus adhuc in car-
ne viueret: quedā mulier bergomensis ab im-
mundo spiritu vexabatur: per cuius os demon
clamabat: a nemine se inde efficiendū: nisi ab ho-
mobono cremonensi. Sed nullus eum intelligen-
te poterat: quia adhuc de sancto viro nulla opi-
nio discurebar. Sed post eius obitum miracu-
lis ip̄i⁹ a parētib⁹ demoniace intellectis: mulier
ad tumulū viri dei ducit⁹: et p̄tin⁹ liberatur.

De sanctis quinquaginta sapien-
tibus martyribus. Cap. lvij.

Quinquaginta

sapientes
martyres apud
alexandriā passi
sunt sub maxen-
tino imperatore. Qui cū ex di-
uersis partibus ab eodē cesas-
re congregati fuissent: vt cum
beata katherina virgine con-
cionatrice disputaret: sicut dis-
cetur infra in eius passione. vij. kalē. decēbris: